

*Siga qui siga que ocupe
la presidència de
l'Argentina a partir del
mes de maig, no sols
haurà d'afrontar
una pesada herència
econòmica sinó que
també haurà de
treballar dur per a
recuperar la confiança
d'una població
colpejada per la
recessió, sense faena
i amb una gran part
vivint en la pobresa
més absoluta.*

Argentina afronta el quart any consecutiu d'una crisi econòmica i financera que ha devastat tota una societat. De ser un dels països que més guanys prometia en l'onada d'inversions llatinoamericanes dels anys noranta, ara es troba amb una moneda, el peso, que va perdre de colp un 28% del seu valor a principi del 2002 i amb un estat que des de fa un any i mig no pot pagar l'endeutament extern que té, amb una taxa d'atur superior al 21% i un creixement econòmic negatiu del 15,4% durant el primer trimestre del 2002. El panorama espanta, però ajuda a entendre la gravetat del malson que pateixen els argentins. Resoldre el problema és complex i no només depèn de la caritat internacional, sinó també de les empreses que en els anys noranta van traure un bon grapat de beneficis de les privatitzacions del país. Ells també en són, en part, responsables.

El 25 de maig

La concessió de préstecs per les institucions financeres internacionals per ajudar el país a sostenir l'elevat endeutament no és suficient, perquè al cap i a la fi no deixen de ser préstecs, i aquests, un dia o altre, s'hauran de tornar. I l'Argentina ja té prou números vermells en els seus comptes. Si abans de devaluar la seua moneda l'estat argentí devia 144.000 milions de dòlars, el 54% del PIB, ara, amb el tipus de canvi a 3,6 pesos per dòlar (després de deu anys de defensar a capa i espasa la paritat), continua devent els mateixos dòlars, però aquests representen ara el 145% del PIB. Una càrrega realment insostenible.

Ajudar l'Argentina es pot fer de moltes maneres, però de ben segur n'hi ha una que passa pel fet que la comunitat internacional afavoresca l'entrada de productes argentins en els seus mercats i elimine els aranzels que encara avui dia continuen vigents en molts països. S'han comès molts errors no només a l'Argentina, sinó també a tot Amèrica Llatina, tant de caire intern com també extern. La corrupció dels seus governants no ha ajudat gaire a tirar endavant el país, però tampoc les receptes neoliberalistes dels experts del Fons Monetari Internacional. Aquest pròxim diumenge, 27 d'abril, els argentins podran escollir per primera vegada des del 1999 qui serà el seu president. Sembla que per primera vegada en la història d'aquest país els candidats estan tan igualats que hi podria haver segona volta. Però no serà fins al pròxim 25 de maig que el nou president electe ocuparà el càrrec. Lamentablement, no hi ha grans esperances posades en aquestes eleccions: no sols no hi ha un Lula per a l'Argentina, sinó que a més ha reaparegut el fantasma de Carlos Menem, que en la seua etapa com a president es va encarregar de fer créixer de manera considerable l'endeutament. Sembla que Néstor Kirchner, el candidat de l'actual president Eduardo Duhalde, podria tenir opcions per formar un govern continuista. Siga qui siga que ocupe la presidència de l'Argentina a partir del mes de maig no sols haurà d'afrontar una pesada herència econòmica, sinó que també haurà de treballar dur per a recuperar la confiança d'una població fortament colpejada per la recessió, sense faena i amb una gran part vivint en la pobresa més absoluta.

Coordinació: Bàrbara Amorós.

Assessors editorials: Pere Anrubia, Jordi Cuenca.

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Anna Burjalés, Joan Celià, Martí Crespo, Pablo Daniel Darawingas, Rafa Gil, Jordi Play, Eduardo Roman.